

Kävin hiljattain Raumalla ja siellä kävellessäni katselin ympärille josko tunnistaisin jotain vanhaa. En ole varma mutta uskon kävelleen talon ohi missä ennen suosittu kapakka nimeltään Kaleva oli. Talo oli puistomaisen kadun varella, se oli yksikerroksinen ja ikkunat olivat kolmen metrin korkeudessa katutasosta. Nyt siinä oli joku kaupungin toimisto. En ole varma oliko rakennus sama, siinä kuitenkin muistui mieleen eräs tapaus vuodelta 1965, elokuun alkupäiviltä.

Olimme silloin Vaasa Providerin kanssa Raumalla. Päivä oli ollut kuuma ja paahtava, oli selvästi ukkosta ilmassa. Olimme konepuolella ylitöissä jonkun tunnin ja töiden jälkeen kävimme suihkussa, Brylgreemiä päähän ja tukka ojennukseen. Sitten joku kävi soittamassa taksin, sen tultua ahtauduimme siihen porukalla. Osoitteeksi keskusta ja siellä kapakka nimeltään Kaleva.

Kalevassa oli valkoiset pöytäliinat pöydillä, miehillä pukutakit päällä ja solmiot kaulassa. Niinhän se oli ennen. Porukkaa oli salin täydeltä ja ahkerat tarjoilijat risteilivät pöytien välissä tarjottimet käsissään. Tupakan savu leijaili katonrajassa ja puheensorina täytti salin. Sisällä tunnelma oli huipussaan, sitä korosti levyautomaatista kaikuivat kaihoiset sävelmät. Vähintään joka kolmas kuulunut kappale oli **Iltatuulen viesti**, se oli sitä aikaa.

Ulkona oli jo pimentynyt. Kuumen päivän päätteeksi oli puhjennut odotettu ukonilma. Salamoinnin välissä tuli vettä kuin aisaa. Sillä oli vilvoittava vaikutus myös sisätiloissa ja mielemme oli korkealla. Saimme hyvän pöydän ja tilasimme oluet. Katselimme ympärillemme naissukupuolta etsien, mutta tilanne oli huono. Melkein jokaisessa pöydässä oli vain miespuolisia huurteiset edessään. Meitä oli 4-5 heppua. Pöydän päässä istui vanhimpana laivamme dunkki, Kaino Lauri nimeltään. Hän oli iältään varmaan lähellä viittäkymmentä, eli aika vanha, meistä nuoremmista tuntui silloin. Dunkki oli vanha seilori, hyvä ulosanti ja taatusti huumorin kestävä tyyppi. Mahtavat jutut ja tarinat. Ymmärtävän isällinen ja osittain holhoava ote meitä nuorempia kohtaan. Hän kutsuikin usein itseään isoisäksemme maissa käydessämme, niin tapahtui nytkin Kalevassa.

Tarjoilijamme oli myös jo varttuneempi nainen, dunkin ikäinen, noin 150 cm pitkä, tanakka vartaloinen, tummat hiukset nutturalla ja hieman väsynyt ja kyllästynyt ilme kasvoillaan. Hänellä oli tummansininen teryleenihame, hiukan polvien alapuolelle, valkoinen paita ja pieni liiviyläosa

KYLLÄ SE KÄY...

sen päällä. Hameen persaus ja sivut olivat jo alkaneet kiiltää niin kuin kulunut teryleeni kiiksi. Työnsä hän hoiti kuitenkin kiitettävästi, saimme kaljaa sen minkä jaksoimme juoda, ja joimmehan me.

Jo alkuvaiheessa iltaa oli selvinnyt, että naisia emme täältä saa. Meillä oli kuitenkin hauskaa, juttelimme, kerroimme vitsejä ja nauraa hörötimme. Meille syntyi ikäänkuin kilpailu, jokainen yritti parhaansa mukaan kertoa hauskemman jutun kuin toiset. Hyvänä juttumiehenä Dunkki hallitsi kisaa. Ehkä hän oli ajatellut vielä ladata kunin-gasjutun kuultavaksemme, sillä taas kerran tarjoilijan purjehtiessa pöytäämme, hän sanoi tarjoilijalle: ”kuulkaapas neiti, olen ihastunut olemukseenne ja hyvin suorasanaisena miehenä ehdottaisinkin sukupuoliyhteyttä kanssanne”.

Tarjoilija ei tuosta kauhistunut, hän laski vain tarjottimen pöydän kulmalle ja kääntyi dunkkia kohden, kasvoillaan hiukan väsähtänyt ilme, ja sanoi ”minäkin olen katsellut teitä sillä silmällä jo pitemmän aikaa, joten kyllä se käy”.

Hiljaisuutta kesti muutaman tovin, viimein dunkki sai suunsa auki ja sanoi ”kaikille samanlaiset”. Meillä muilla oli hauskaa, dunkki vain oli kuin munansa menettänyt eikä syttynyt enää koko iltana. Olihan se tietenkin vähän yllättävää kohdata voittajansa aivan maaliviivoilla.

Meni muutama viikko ennen kuin dunkki pystyi nauramaan ja tunnustamaan kohdanneensa voittajan.

Tämmöisiä tuli mieleen,

Terv. Tuhka-Jussi

